

ACCIÓ DE GRÀCIES PER LA BEATIFICACIÓ D'ÁLVARO DEL PORTILLO, BISBE

Catedral de Vic // 3-10-2014

Sr. Vicari de la Prelatura personal de l'Opus Dei a Catalunya, Rvd. Antoni Pujalt,
Membres de la Prelatura,
Germans preveres i diaques,
Germans tots, fills estimats de Déu.

El Catecisme de l'Església Catòlica ens ensenya que «quan celebrem el misteri de la salvació en els sacraments, l'Esperit i l'Església ens fan participar en la litúrgia eterna» (núm. 1.139). Aquesta realitat, que es fa present en cada celebració litúrgica cristiana, el proppassat 27 de setembre, en la celebració litúrgica de la beatificació d'Álvaro del Portillo, bisbe, va donar-se amb un matís concret: l'Esperit Sant i l'Església mostraven la santedat d'un dels seus fills, que gaudeix de la benaurança de la visió de Déu i que esdevé per a nosaltres model de vida cristiana i intercessor a favor dels qui peregrinem per aquest món i ens encomanem a ell, davant la Trinitat Santíssima. Si el beat Álvaro del Portillo durant la seva vida per aquest món va obrir cercant sempre la glòria de Déu i el bé dels homes per a glòria de Déu, i, amb la seva humilitat, va amagar als ulls del món, moltes de les seves obres, ara l'Església posa la seva vida als ulls de tots els seus fills com el que és: un tresor preciós on podem contemplar la bellesa i l'amabilitat de la santedat de Déu, reflectida en la santedat d'un senzill servidor seu. I, al mateix temps, la mateixa Església ens el presenta com un amic i company de camí que vetlla sol·lícitament i intercedeix per nosaltres.

Calia, doncs, que, en aquesta nostra diòcesi de Vic, coneguda i estimada pel nou beat, donéssim gràcies a Déu, font de tota santedat i de tota vida, font de tot el que tenim i el que som, per la proclamació d'Álvaro del Portillo i agraïm, al mateix temps, al nou beat la seva generositat i tot el bé que ha fet a favor de la nostra terra i, en concret, al nostre bisbat, animant la vida cristiana de tant i tants fidels i promovent entre nosaltres diferents iniciatives evangelitzadores.

La Paraula de Déu proclamada ens mostra la figura del Bon Pastor, del Formós Pastor, imatge gràfica de la tendresa i la bellesa de Déu, que estima entranyablement els homes i dones, tots i cada un de nosaltres. El Bon Pastor surt a cercar-nos per aplegar-nos en el seu amor, per fer-nos reposar en la seva fidelitat, per guarir-nos de les nostres malalties amb la seva misericòrdia i el seu perdó, i per mantenir-nos ben forts, fent-se ell mateix el nostre aliment de vida eterna, de vida plena, de vida abundant.

El beat Álvaro, de ben petit, en l'ambient familiar i a l'escola, va conèixer i va estimar aquest Bon Pastor i, sobretot, es va deixar estimar per ell. Va descobrir que la seva vida, al seu costat, té un nou sentit i una nova bellesa. La trobada amb sant Josepmaria Escrivà, en el context proper de visites als més pobres de Madrid, li va obrir nous horitzons d'amor. La vocació a l'Opus Dei, rebuda a vint-i-un anys, suposava posar totes les seves moltes qualitats al servei de Jesús, Bon Pastor, que el convidava a ser apòstol, evangelitzador enmig de la vida ordinària d'estudiant d'enginyeria. El somriure que de natural tenia recolzava cada vegada més en una intensa amistat amb Déu teixida per una constant vida d'oració entorn de la Paraula de Déu i la celebració dels sacraments, així com d'una sòlida formació i amor a l'Església. La seva capacitat d'amistat s'eixamplava oferint als seus amics, amb naturalitat i joia, una amistat amb Déu.

El context de persecució religiosa no féu més que consolidar aquesta realitat, estant disposat, si calia, al martiri, i mostrant l'amor a Déu amb actes tan heroics com caminar cada dia uns quants quilòmetres en la freda nit per poder assistir a missa, mentre els companys de campament dormien exhausts per la tensió i treball en temps de guerra.

El proppassat 27 de setembre el papa Francesc, en el breu apostòlic de beatificació del llavors venerable servent de Déu Álvaro del Portillo, sintetitzava la seva vida amb la frase «Pastor segons els cor de Crist, zelós ministre de l'Església». Efectivament, Déu tenia per a ell uns plans que no s'imaginava: si pel baptisme tot cristià ha de ser un altre Crist, amb l'ordenació sacerdotal el constituïa icona del Crist cap, Bon Pastor.

Ell fou roca, *saxum*, on el Fundador de l'Obra es pogué recolzar en tot moment; amb el seu ministeri despertà en la consciència de tants batejats la joiosa possibilitat d'esdevenir sants en la vida ordinària; despertava en cada ànima la tasca joiosa de ser evangelitzador entre els companys, amics i familiars. Traslladat a Roma, fou apòstol d'apòstols, dotant de mitjans per a formar els preveres, treballà infatigablement per trobar l'*iter* que portés a una estructura jurídica que s'adeqüés a l'Obra, aquella novetat que Déu havia suscitat en el si de l'Església.

D'aquesta estada a Roma com a prevere, podem destacar també la seva important col·laboració en el Concili Vaticà II, especialment com a secretari de la comissió encarregada d'elaborar el que seria el decret sobre la vida i ministeri del prevere. Aquest concili ratificaria la causa que Déu havia encomanat a sant Josepmaria: la vocació universal a la santedat i la vocació a l'evangelització de tot batejat.

L'any 1975, a la mort del fundador de l'Opus Dei, Álvaro del Portillo fou cridat a esdevenir cap de l'Obra, Pare, com es anomenat afectuosament pels membres de l'Obra. Iniciava així l'etapa de continuïtat en la fidelitat, durant la qual urgiria els fidels de la Prelatura a llançar-se a una nova evangelització, encarant amb fe, audàcia i visió de futur els reptes que la societat planteja.

El seu cor de bon pastor, sensible a les necessitats dels més febles, el portà a promoure iniciatives apostòliques i socials entre els més pobres i necessitats, essent també especialment atent amb els malalts. Sentia com a pròpies les necessitats dels altres.

L'amor a l'Església, al Sant Pare i als altres bisbes es traduí en nombrosos gestos plens d'estimació filial i fraternal, així com en la total disponibilitat per a aquells serveis que se li demanaven.

Amb els seus escrits i catequesis arreu del món impulsà l'expansió de l'Obra en nous països. Si bé no li mancaren les incomprendions i dificultats, tot li serví per a unir-se més a Crist, font de l'autèntica alegria.

El seu lema episcopal «Regnare Christum volumus» sintetitza tota la seva vida d'apòstol infatigable. Procurà que Crist regni en el cor de cada persona per donar-li l'alegria i la llibertat veritables; que regni en el cor de la família, santificant-hi l'amor humà; que regni en el cor de l'activitat professional, donant —com ell digué en una de les seves estades a Catalunya— «vibració d'eternitat» a tot el que fem; que regni en el cor del poble, teixint una cultura de l'amor.

Ell féu entendre amb senzillesa i profunditat que l'evangelització no és cosa d'especialistes, sinó que tot batejat ha de ser missioner: compartir la joia de l'Evangelí és el fruit normal de l'amistat amb Déu.

Si a ell li agradava dir que la fidelitat al llarg del temps és el nom de l'amor, també podem dir d'ell que aquesta fidelitat seva feia amable la veritat. En la seva persona la fortalesa i l'amor a la veritat eren expressió d'una caritat que cerca el millor per a l'altre.

Benvolguts: seguint l'exemple del beat Álvaro del Portillo i amb la seva intercessió, aquesta acció de gràcies ens convida a cada un de nosaltres a cercar la santedat. Us convido a entomar el repte de l'alegria de la nova evangelització, responent amb la mateixa generositat que Álvaro del Portillo a la crida que Déu ens fa avui.

Déu Pare misericordiós, que concedíreu al beat Álvaro, bisbe, la gràcia de ser, amb l'ajut de la Mare de Déu, un pastor exemplar en el servei a l'Església i fill i successor fidelíssim de sant Josepmaria, fundador de l'Opus Dei: feu que sapiguem també nosaltres respondre amb fidelitat a les exigències de la vocació cristiana, transformant tots els moments i les circumstàncies de la nostra vida en ocasió d'estimar-voç i de servir el Regne de Jesucrist. Digneu-vos a atorgar-nos, per intercessió del beat Álvaro del Portillo, bisbe, molts i sants sacerdots, vocacions a la vida consagrada i famílies verament cristianes.